

НОВЕ ЖИТТЯ

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТИЯН
№ 16 (667), 29 квітня 2018 р.

ЦЕРКВА В БЕРЕЗАНІ ПРИЙМАЛА НАШИХ ПОЕТІВ

У неділю, 22 квітня, група поетів з Міжцерковної поетичної студії «Надія» у складі: Михайла Михайлюка, Тамари Листовничої, Олексія Полосіна, Ганни Титорчук, Галини Курбатової та Олександри Юхимчук відвідала євангельську церкву «Світ Євангелії» у м. Березань. Церква розташована на затишній вулиці у невеликому будинку з написом під дахом «Дім молитви». Її відвідують біля 50 осіб, серед них і старі люди, і молодь, і діти. Нас тепло прийняли, запросили у зібрання.

Після прославлення і проповіді молодшого пастора на тему про життя Самсона старший пастор Андрій Галатюк надав слово гостям. По черзі ми виходили, щоб сказати слова привітання, трохи розповісти про себе і прочитати вірші. Присутні слухали уважно, дякували нам, а потім із задоволенням брали збірки віршів нашої студії, які ми їм дарували. Були в зібранні і діти, які з радістю отримали дитячі книжки Михайла Миновича та Олексія Михайловича.

Крім нас, гостями церкви цього дня були студенти християнської місії «Слово життя», які приїхали з різних країн і міст, щоби тут навчатися. Вони теж виступили зі своїми свідченнями та піснями. А після зібрання ми ще довго спілкувалися з цією молоддю та членами церкви у теплому колі за столом. Кожен із нас мав можливість засвідчити про своє навернення до Господа, про цікаві події в своєму житті. Спілкування було дуже приємним і корисним для всіх нас. На завершення зустрічі всі дякували Господу, молилися і зичили благословень.

Г. К.

*****

Яка краса, нема кінця розмаю,
Яка стрімка мелодія життя!
Та серденько моє тривога крає –
Чи буде в цього світу майбуття?

Яка весна, які п'янки мотиви,
Але ж чи справжня у людей мета?
Чи будуть в цього світу перспективи
Зустріти прихід Господа Христа?

Вже небокрай гіганти освітили,
Діла у них величні і слова,
Але ж чи хватить у гігантів сили?
О, Україно, чи ти ще жива?!

Чи ти поранена, не можеш встати?
Хоч на коліна ти тоді впади,
Почни у Бога доброти благати:
Могутній Батько виведе з біди.

Ще здатні плакати старенькі люди,
Ще у постах, молитвах люд стоїть.
Це значить: Україна жити буде,
Бо серце в грудях багатьох болить.

Добра тобі і щастя, Україно,
Хай буде небо завжди голубим!
Нехай тебе надія не покине,
І будеш ти немов Господній Дім!

Хай же лунає мова солов'їна,
Дух каяття пробуджує життя!
Живи, квітуй з Ісусом, Україно,
Веди народ у світле майбуття!

Тамара Листовнича

ВУЛИЧНІ СІМЕЙНІ ЗАХОДИ В УКРАЇНІ 2018 РОКУ

У теплі місяці в Україні проводяться вуличні родинні заходи. З кожним роком кількість міст та учасників національного сімейного руху зростає. У 2018 за утвердження інституту сім'ї на вулиці вийдуть мешканці півсотні міст і містечок.

Усі обласні центри, багато районів і навіть сіл долучаються до сімейного руху в Україні. Так, про свій намір провести ходу на захист родинних цінностей, організувати фестивальне містечко або зробити тематичний концерт сповістили вже 46 міст! Це в півтора рази більше, ніж минулого року та вдвічі більше, ніж у 2016.

Зростає й кількість учасників сімейних фестивалів. Так, 2017 року на вулиці вийшло щонайменше 100 тисяч людей у 35 містах. У 2018 очікується понад 150 тисяч учасників.

Організаторами цих вуличних свят виступають місцеві громадські активісти у співпраці з помісними церквами. Заходи проходять у рамках національного сімейного руху «Всі разом – за сім'ю!» та святкування Тижня подружжя в Україні.

Дати проведення ходи на захист родинних цінностей у деяких містах:

10 травня – Дніпро

12 травня – Херсон, Житомир, Обухів і Фастів (Київська обл.)

13 травня і 3 червня – Львів
13 травня – Харків, Тернопіль
13 і 27 травня – Івано-Франківськ
13 травня і 8 червня – Черкаси
20 травня – Рівне, Хмельницький, Біла Церква (Київська обл.)

1 червня – Мукачеве
2 червня – Запоріжжя
2, 9-10 червня – Київ
3 червня – Ужгород
10 червня – Одеса, Полтава.

Голова руху «Всі разом!» Руслан Кухарчук говорить: «Вуличні сімейні заходи формують суспільні цінності і національні пріоритети. Є родина – є Україна! Це не гасло, а констатація! Чоловіки, дружини, діти – сотні тисяч сімей нині єднаються для потужної і красивої маніфестації».

У Києві 2 червня відбудеться масштабна хода на захист сімейних цінностей. А фестиваль «Всі разом – за сім'ю!» традиційно проходитиме на Поштової площі 9-10 червня. Цього року очікується ще більша кількість видовищ, більш насичена концертна програма та подарунковий фонд.

«Всі разом – за сім'ю»

ВАЖЛИВА ІНФОРМАЦІЯ:

Церква «Нове життя» переходить у своє приміщення!
Запрошуємо вас на богослужіння у неділю на вул. Жуковського, 26 о 10:00,
а на вул. Іллінську, 9 – о 12:00.

Пряма трансляція богослужінь на перехідний період (29 квітня, 6 та 13 травня) проходитиме лише о 12:00.

ПРОПОВІДЬ

ВІД ВІДТОРГНЕННЯ ДО ПРИЙНЯТТЯ

Сергій ГЛУШКО,
22 квітня 2018 р.

Минулого тижня ми говорили про скептиків і їхнє сприйняття Євангелії. Ключова думка цієї проповіді, що сумніви приносять скорботу, а віра – радість і блаженство. Я використаю це в своїй проповіді.

Запрошую вас до подорожі під назвою «Від відторгнення до прийняття». Кожна людина, що живе на землі, стикалася з відторгненням. Відторгнення людьми, які мали б любити вас безумовно, наприклад, батьками, завдає набагато більше болю, ніж відторгнення незнайомцями. Останні роки я працюю з людьми залежної поведінки, які з власного досвіду знають, що таке відторгнення.

Поговоримо про дві сили, що діють у нашому житті. Перше – це **відторгнення**, яке руйнує самооцінку, знищує особистість і може впливати на життя людини. Друге – **сила Божої любові**, яка піднімає, зцілює та відновлює. Павло говорить: «Тому-то, коли хто в Христі, той створіння нове, – стародавнє минуло...!» (2 Кор. 5:17). Тут йдеться про людей, які визнали себе грішниками і прийняли Ісуса Христа як свого Спасителя, і над якими минуло не має ніякої влади. Коли ми знаходимося в церкві серед братів і сестер, нам легко вірити в ці слова. Але за стінами церкви ми стикаємося з реальним світом, в якому цінність людини визначається за формулою: цінність = моя поведінка + думка людей. Якщо жити за цією формулою, то наше життя перетвориться на емоційні американські гірки. Сьогодні я роблю те, що вам подобається, і маю цінність для вас, завтра я зроблю помилку, і вже нікому не буду потрібний.

У людини, що відчуває відторгнення, виникає ціла палітра емоцій. Психологи називають їх токсичними. Це можуть бути біль, гнів, що є нормальною реакцією людини на несправедливість, але він має правильно проявлятися. Третя токсична емоція – образа, яку я називаю отрутою сповільненої дії, бо вона вбиває людину зсередини. Ще є почуття покинутого, відчуття самотності. Людина може мати чоловіка (дружину), дітей, батьків, друзів, але бути сам на сам зі своїми проблемами. Чимало людей відчуває сором, який говорить про те, хто ти є, але в чорних тонах.

Коли людина тривалий час живе під тиском цих почуттів або постійно відчуває відторгнення, то поступово приходить до невпевненого уявлення про свою особистість. По-перше, вона думає, що нікому не потрібна; по-друге, що вона погана, а тому не має права ні на що добре; по-третє, що її ніхто не любить. Четверте: вона вважає, що не має ніякої цінності. Це приводить до того, що людина постійно намагається довести свою цінність і заслужити повагу. Біблія називає таких людей «чоловіковгодниками». Це своєрідне лицемірство, бо людина робить добро не тому, що любить тебе, а тому, що потребує твого прийняття.

Двоє дівчат, Аня та Света, більше десяти років вживали ін'єкційні наркотики і були зруйновані фізично, емоційно, морально та духовно. Під час спілкування з ними я зрозумів, що їхнє життя було сповнене відторгненням, яке завдавало їм неймовірного болю. Вони зробили висновок, що є нікому не потрібним сміттям, а тому не намагалися змінити своє

життя, а чекали, коли помруть через наркотики.

Я запросив їх на зустріч для залежних людей в Кофе Хаус, де їм наливають безкоштовний чай чи каву і просто вислуховують. Вони потім розповідали мені, що на тій зустрічі вперше в житті відчули прийняття та любов. Того дня Аня та Света отримали надію і захотіли змінити своє життя. Ми запропонували їм поїхати на лікування в християнський реабілітаційний центр, де підопічні проходять **через дві фази. Перша – учнівство**, коли людина ізольована від суспільства, не має своїх грошей, телефона. Вона перебуває в атмосфері захищеності та прийняття, вчиться любити та прощати, багато молиться і вивчає Слово.

Колишнім залежним, що потрапляють до нашого центру, радять відповідати на три питання. Перше: Хто такий Ісус Христос? Якщо ви пізнаєте Бога, відчуєте на собі Його безумовну батьківську любов, то ніколи не повернетеся до колишнього життя. Друге: хто ти такий? Не ким ти себе відчуваєш, чи як бачать тебе інші люди, а хто ти є в Божих очах. Третє: що поведиш мені робити, Господи? Потрібно знайти своє призначення та дізнатися мету свого життя. Відповіді на ці три питання відкривають істину, яка робить людину вільною.

Аня та Света почали пізнавати себе та Бога. Блез Паскаль сказав, що тільки через Ісуса Христа ми пізнаємо не лише Бога, але й самих себе. Без пізнання Христа неможливо знати ні сенс свого життя, ні сенс своєї смерті, ні значення Бога, ні значення себе. Хто ми у Христі? Нове творіння, а все старе минулося. Вираз «у Христі» використаний в Біблії 140 разів, а слово «християнин» – лише три. У Христі наша цінність, наша самооцінка, наші мрії та цілі.

Прочитаємо два уривки з Біблії, які, на мою думку, відкривають усю глибину того, хто ми є у Христі. «Але ви – вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого, колись “ненарод”, а тепер народ Божий, колись “непомилувани”, а тепер ви помилувани!» (1 Петр. 2:9-10). Тут наведено 5 характеристик нашого самовизначення у Христі: вибрані, царське священство, народ святий; ті, хто належать Богові; помилувани. Чи живете ви згідно цих тверджень про вас?

Перша істина, яку дізналися Аня та Света, **що вони є вибраними**, тобто Бог їх не відкинув, а прийняв. Немає значення, що думають про мене сусіди, якими словами називає мене п'ятий батько, і що суспільство давно поставило на мені хрест. Бог прийняв мене, і це підтверджують два факти. **Перший – Бог обрав мене перед усім**: «Так як вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу, щоб були перед Ним ми святі й непорочні, у любові» (Еф. 1:4). **Другий – Ісус зробив мене прийнятим**. «Він нас спас не з діл праведности, що ми їх учинили були, а з Своєї милости через купіль відродження й оновлення Духом Святим, Якого Він щедро вливав на нас через Христа Ісуса, Спасителя нашого, щоб ми виправдалися Його благодаттю, і стали спадкоємцями за надією на вічне життя» (Тит. 3:5-7).

Друга істина – ви царське священство, тобто обрані та відділені від цього

світу та його цінностей. В очах Бога ти набагато цінніший за всі багатства цього світу, «бо ти святий народ для Господа, Бога свого, – тебе вибрав Господь, Бог твій, щоб ти був Йому вибраним народом зо всіх народів, що на поверхні землі» (5 М. 7:6); «Через те, що ти став дорогий в Моїх очах, шанований став, і Я тебе покохав, то людей замість тебе віддам, а народи – за душу твою» (Іс. 43:4). Чому моя цінність така велика? По-перше, Бог – мій Батько. По-друге, Ісус віддав Своє життя за мене. «Ви дорого куплені, – тож не ставайте рабами людей!» (1 Кор. 7:23). Саме про це й говорив працівник реабілітаційного центру Ані та Светі: «Можливо, вам здається, що ви гірші за сміття, але це неправда, бо Ісус помирав не за сміття. Він віддав Свою дорогоцінну кров за щось надзвичайно цінне – за вас».

Третя істина – Бог усинив нас і став нашим Батьком. Отже, тепер ми є частиною Божої родини, і Він любить нас вічною любов'ю. «Здалека Господь з'явився мені та й промовив: Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єр. 31:3).

Четверта істина – ми тепер помилувани. Тобто у Христі, завдяки Його милості та благодаті, я повністю прощений. Біблія говорить, що прощати – це частина Божої природи. «Я, Я є Той, Хто стирає провини твої ради Себе, а гріхів твоїх не пам'ятає!» (Іс. 43:25). Єдиний, хто може нагадати тобі про твої гріхи, – це диявол. Бог омив їх Своєю кров'ю і назавжди забув про них. Мені подобається вислів: «Коли диявол нагадує тобі про твоє минуле, нагадай йому про його майбутнє». Другий факт, що дає впевненість у прощенні, – Ісус заплатив за мої гріхи: «маємо в Ньому відкуплення кров'ю Його, прощення провин, через багатство благодаті Його» (Еф. 1:7).

П'ята істина – я одержав здатність служити. Коли Біблія називає мене «священством», я розумію, що після каяття отримав від Бога здатність робити те, що ніколи ще не робив. Господь покликав тебе і мене бути Його священиками – являти Бога людині через любов і допомогу, через Слово істини. Може здаватися, що ви не маєте права на титул священика, але Слово говорить: «Таку ж певність до Бога ми маємо через Христа, не тому, що ми здібні помилити щось із себе, як від себе, але наша здібність від Бога. І Він нас зробив бути здатними служителами Нового Заповіту, не букви, а духа, – бо буква вбиває, а дух оживляє» (2 Кор. 3:4-6). Самі по собі ми не варті нічого, але Господь покликав нас до Себе і подарував нам унікальні дари та таланти.

Ці п'ять істин дізналися про себе Аня та Света в реабцентрі. І настала **друга фаза реабілітації**: вони отримали можливість виходити за територію центру, мати власні гроші, телефони, доступ до Інтернету. **Це період адаптації, коли людина вже максимально вільна, але ще живе в центрі**. Света сказала Ані: «Ми за ці місяці трохи набрали вагу, а Господь сказав, що наші тіла – храм Духа, тому ми повинні про них піклуватися». Вона запропонувала піти до фітнес-зали неподалік від центру, в якій проходила акція «Прийди з другом», тобто за двох людей

сплачують одну ціну. І Аня зі Светою подались до спортзалу. Вперше вони потрапили в місце, де стільки нормальних людей, що сліdkують за собою, мають усі зуби, а в деяких навіть вініри стоять. Дівчата почали займатися.

Особливість людей, які приходять до Бога після багаторічного вживання наркотиків, в тому, що вони прагнуть усім розповісти про це. Разом з Анею та Светою займалась Катя, поруч з нею лежав айфон останньої моделі. Света не витримала і сказала Каті: «Ще півроку тому твій телефон зник би за кілька хвилин. Ти не уявляєш, як ми раніше жили. Ми були наркоманками, злочинницями та пов'язаними. Але Христос прийшов у наше життя і назавжди змінив нас». Катя посміхнулася і нічого не сказала. А через кілька днів, коли Аня та Света прийшли на чергове заняття, адміністратор клубу, за спиною якої маячила Катя, прямо на порозі повернула гроші Ані та Светі і сказала: «Йдіть звідси, в нашому залі не місце таким, як ви».

Легко виявляти віру, коли в твоєму житті все добре, коли тебе люблять і приймають. Але іноді Господь влаштує нам так званий краш-тест. Це аварійне випробування автомобіля, чи в змозі він витримати удар під час справжньої аварії. Думаю, ця ситуація була краш-тестом для Ані та Свети, і мета його була простою: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадає в усіякі випробовування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостачі ні в чому не

мали» (Як. 1:2-4).

Коли дівчата зателефонували і розповіли мені цю історію, я боявся, що вони повернуться до колишнього життя. Зазвичай людина, що позбулася наркотичної чи алкогольної залежності, коли знову переживає відторгнення, використовує цю залежність як своєрідну анестезію. Я запитав у Свети про її перше бажання після почутого. Вона відповіла: «Я хотіла розбити їй ніс!» Мене не лякають такі реакції, бо це лише почуття, а цікавить вибір, який зробить людина. Дівчата відреагували правильно – мовчки забрали гроші, вийшли із зали і вже на вулиці розплакалися. Але їм не забракло сил зупинитися і нагадати собі, хто вони є у Христі. А у Ньому вони дорогоцінні, і думка тієї жінки ніяк не впливає на їхнє життя та їхню цінність. В той момент Аня і Света назавжди перейшли від відторгнення до прийняття.

Закінчу словами Христа: «Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені, – і Я вас заспокою!» (Мт. 11:28). Якщо вас гнітить тягар відторгнення, який впливає на ваше життя і не дає рухатися вперед, віддайте його Ісусові. Він любить нас безумовною любов'ю, помер за наші гріхи і приймає нас такими, як ми є. Амінь.

ФЕНОМЕН «Svitlo Concert»: ТЕПЛАЯ МУЗЫКА ДАРИТ СЧАСТЬЕ

За пять лет существования проект «Svitlo Concert» изменил концертный рынок в Украине, сделав популярными джаз и классику. А его «визитная карточка» – уникальные концерты под открытым небом – это всегда культурное событие.

Основатель «Svitlo Concert» Евгений Кривин верит, что музыка делает людей счастливыми.

Евгений, сколько концертов классической и джазовой музыки Вы организовали за пять лет?

Точно сказать не могу. Наверное, больше ста.

Для чего Вы это делаете? Какие у Вас цели?

Цели? Изменить мир!.. Мы хотим изменить концертную культуру в стране. Чтобы, как и раньше, она могла менять культурный ландшафт в мире, и то, что у нас есть, не стыдно было показать человеку из-за границы.

Правда ли, что на одном из последних «Svitlo Concert» присутствовали 700 пенсионеров?

Бесплатные концерты для пенсионеров мы проводим постоянно – зал у нас арендован уже днём, поэтому мы можем сыграть ту же программу, которую играем вечером для людей, которые платят за нее деньги. Мы тратим свои силы, иногда де-

нежные ресурсы, но делаем этот концерт ничуть не хуже.

Мы довольны тем, что делаем, а пенсионерам это очень приятно. И вообще, я всегда любил такие благотворительные истории.

Вы сменили множество профессий, прежде чем организовали «Svitlo Concert». Почему такой длинный путь?

Потому что я боялся заниматься тем, чем хотелось. Кажется, что искусство – дело избранных, этим не прокормишься, а хочется быть «как все». Потом в какой-то момент я взвесил все «за» и «против» и решил попробовать.

Для меня всё началось не с музыки, а с кино. Я очень любил короткометражную анимацию, и в период поиска себя пошёл в кафе с предложением сделать там кинопоказ. Мне сказали: «Давай попробуем, почему нет?» Рекламы практически не было, но во время первого кинопоказа зал был забит.

Как родилась идея проводить именно живые концерты классики и джаза?

Если долго чем-то занимаешься, это рано или поздно надоедает. И настал момент, когда мне надоело заниматься ки-

нопоказами, хотя это приносило хорошие деньги и не требовало много времени. Мне хотелось чего-то большего. В какой-то день мне было очень плохо, я не знал, что мне делать в жизни, чем заниматься...

В это время я слушал джаз, потом пошёл в храм, а на следующий день у меня возникла идея живого концерта. В тот же день появилось и название «Тёплые вечера джаза», и я написал на листе бумаги шаги, которые мне нужно сделать для его организации: договориться с залом, с музыкантами, сделать афишу...

Прошёл месяц – и всё получилось. Это был жуткий стресс, но я прошёл эту школу – сам всё делал, раздавал флаеры у метро.

Расскажите, как Вы вдохновляли старшеклассников следовать за своей мечтой.

Меня пригласили в школу, и я думал, что иду к первоклассникам, а когда вошёл, то увидел там 11-й класс. Я подумал, что их волнует, чем им дальше заниматься, и решил рассказать, что нужно не бояться быть собой и делать то, чем хочется заниматься. Говорил, что никого не нужно слушать, а просто пробовать.

Сейчас для них как раз то время, когда они могут это делать. Потому что когда им будет 35 или 40 лет, и они поймут, что до того занимались не тем, будет намного тяжелее. Пробовать и искать себя лучше

сейчас.

Я им говорил: «В любом случае вы останетесь в выигрыше – даже если это не ваше, вы потеряете всего пару лет, а если ваше – сэкономите много нервов и времени».

Влияет ли Ваше христианское мировоззрение на репертуар концертов?

Иногда какой-то номер отбирает у человека надежду, тогда приходится его убирать вопреки желанию артиста. Для меня это принципиально. Человек должен уходить после концерта с ощущением надежды и ни в коем случае не с чувством опустошённости.

Могут ли ваши концерты помочь человеку стать счастливее?

Искусство может вдохновлять, давать надежду. Оно у всех по-разному резонирует в душе, но иногда может менять жизни – зажигать и даже латать дырки в сердце.

Что делает Вас счастливым?

Я счастлив от того, что каждое утро вижу свет. Что у меня есть две руки и две ноги, что я могу думать... Пытаюсь не злиться, не раздражаться. Накричать, отомстить – всё это опьяняет, как алкоголь, и мешает ясным мыслям.

Меня вдохновляет невероятное количество путей – в мире всего так много, что не переделать и за десять жизней!

Медиа-проект «Клуб LIFE»

ІСТОРІЯ МІСІОНЕРКИ

Серед українців досі існує безліч стереотипів про протестантських місіонерів із США, які проїздять в Україну. Для розвіяння цих стереотипів пропонуємо інтерв'ю з Карлі Льюїс з Оклахоми.

28-річна Карлі Льюїс – дизайнер за фахом і американка за національністю – є місіонеркою за життєвим покликанням. Льюїс народилась у місті Талса (Оклахома) і виросла у протестантській родині. Батьки відвідували маленьку сільську церкву. «Я дуже гнівалася на церкву, – каже вона. – Мені розповіли, що потрібно зробити, аби «прийняти Ісуса у своє серце». Однак у моєму житті були речі, які я не хотіла полишати, і я знала – якщо запрошу Ісуса, то доведеться від них відмовитись».

Пізніше дівчина стала залежною. В 14 років Льюїс запросила Ісуса в своє серце. Для протестантів це рубікон, до якого людина вважається невірною, а вже після – «народженням згори» християнином. За словами Льюїс, Бог нагородив її не тільки спасінням, а й звільнив від залежності.

Далі – школа та університет. Здобуття освіти в Університеті Оклахоми (візуальні комунікації, додатково – історія мистецтва та міжнародні відносини) було дорогим, і практична дівчина мучилася питанням, навіщо проводити роки в кемпусі, а не піти працювати. «Я мусила збагнути, що корисного можу зробити для світу, який я хотіла змінити на краще, – ділиться вона. – Я сприймала університет як інструмент, який може дати мені потрібні навички для виконання свого призначення в житті».

Роль християнина, на думку Льюїс, – це любити інших людей і Бога. Місіонерський запал вона перейняла від батька, який наприкінці 90-х разом з її старшою сестрою вирушив у тижневу місіонерську поїздку до Мексики. «Але це ніколи не було тим, чого я бажала, і мене ніхто не на-

вчив цьому», – каже вона.

В Університеті Оклахома працював співробітник IFES (International Fellowship of Evangelical Students), який побачив у Льюїс потенціал, дав їй можливість служити і довірив деякі завдання. Приміром, під час заходів вітати людей при вході. «Я тут дійсно потрібна!», – згадує вона про свої почуття. У 2008-му році Льюїс познайомилась з тамтешніми університетськими співробітниками Inter Varsity (американське відділення IFES).

Після університету перед Льюїс відкрився весь спектр варіантів подальшого життя. «Понад усе я хотіла повністю підкоритися Богу, – каже вона. – Я молилася, постилася і запитувала Бога, що мені робити. Святий Дух спонукав мене стати дизайнером для євразійського регіону IFES». Знайома з міжнародного офісу IFES в Оксфорді повідомила їй, що в її організації потрібен спеціаліст з комунікацій. «Раніше я казала Господу: «Куди б Ти не послав мене, я піду», – коментує американка. – Тому і прийняла цю пропозицію, і зі студента перетворилася на штатного працівника. На той час це було божевільям».

Але вона мусила сама знаходити фінансову підтримку для своєї діяльності. Це вимагало від неї багато молитов і постійних контактів з одновітцями. За її словами, до 2009 р. її знання географії залишали бажати кращого. «Я підпадала під стереотип про американців, адже не мала жодного уявлення про те, де знаходиться Україна». У тому ж році

колега сказав їй про можливість поїхати на батьківщину Гоголя і Сікорського. «Я відчувала сильне бажання поїхати і зрозуміла, що маю тут бути, хоча нічого не знала про українців та їхню культуру».

Команду для поїздки набирали два роки. Отже, у 2011 р. вона приземлилась у Борисполі, щоби долучитись до англomовного табору. Його організувала громадська організація «Співдружність студентів-християн Україна» («ССХ Україна»).

Україна так сподобалась місіонерці, що після табору вона обмірковувала варіанти, як туди повернутись. Але на той час вона все ще була студенткою (закінчила навчання у 2014 р.).

У 2016-му Льюїс уже працювала дизайнером в IFES Євразії. Наприкінці свого дворічного контракту з цією організацією вона мала повідомити про свої подальші кроки. Вона згадує: «Я знала, що Бог готує мене до чогось нового. Довгий час Він закликав мене служити іноземцям і вже кілька років прихилив моє серце до України. Після багатьох молитов я нарешті стала на той шлях, до якого Господь готував мене роками».

Формальним ініціатором переїзду в Україну стала організація Inter Varsity. Льюїс підписала з місією дворічний контракт, прочитала кілька книжок з богослов'я, культурології та комунікацій і була «готова йти туди, куди поведе Господь». А це була робота з іноземними студентами.

«Познайомитися з іноземними студентами – не надто складне завдання. Складніше тримати з ними зв'язок, запрошувати на події, бути завжди відкритою і гостинною», – розповідає Льюїс. А також бути готовою запрошувати студентів до церков. Наприклад, до київської International Christian Assembly (ICA) – англomовної церкви поблизу м. «Святошин».

– Чому ти обрала Київ? Адже тут навчається не найбільша кількість іноземних студентів.

– Коли я раніше бувала в Україні, то приїздила саме до Києва, я знаю це місто кра-

ще, тут у мене ширше коло знайомих і друзів. Переїзд до іншої країни – це досить великий виклик. Тож було розумніше почати служіння у Києві. Крім того, кількість іноземних студентів у київських університетах досить значна.

За даними МОН за січень 2018 р., більше іноземних студентів, ніж у Києві (14165), лише у Харкові – 19681. А друге місце за чисельністю (дані за 2017 р. по всій країні) посіли індійці (7746), які точно спілкуватимуться англійською.

Місія Льюїс не обмежується сурорелігійним виміром, вона мріє про «об'єднання» студентських спільнот – української та іноземної. Але в перший рік свого перебування в Україні Льюїс планує більше дивитись, шукати відповіді на запитання: «Чи проводять іноземні студенти час лише у своїх колах? Вони ізольовані чи інтегровані у місцеву громаду? Які заходи відвідують студенти?»

Спілкування з іноземцями місіонерка вважає ефективним інструментом культурної дипломатії. «Християни мають чудовий шанс зарекомендувати себе, – роз'яснює вона. – Іноземний студент не завжди може знайти в Україні друзів. Повернувшись додому, він розповідатиме своїм рідним і знайомим про те, як до нього ставилися українці. Чи буде їм розказати про щось хороше?»

Як людина раціональна, Льюїс підрахувала, що переваг єдності в різноманітності набагато більше, ніж ризиків виникнення непорозумінь. До останніх вона готова, адже вони «трапляються й між людьми, які спілкуються однією мовою і належать до однієї культури, тому ймовірність незгоди між людьми різних народів є ще вищою».

Вона готова «любити людей» (це її слова). «Непросто любити людей, які відрізняються від тебе, і спілкуватися з тими, хто не розуміє звичних для тебе реалій, – додає вона. – Але, докладаючи зусиль, можна досягати чудових результатів. Звичайно, це відбувається у середовищі, де є благодать і милість».

*Інтерв'ю провів Олексій Гордєєв
rellab.org.ua*

ЧУДОВИЙ ПРИКЛАД ТЕРПІННЯ

Ця історія була частиною книги Кента Нербурна «Зроби мене інструментом Твого миру: життя у душі молитви Святого Франциска», виданої в США у 1999 р. Згодом її розповів водій таксі Деміан Безіл.

Я приїхав за потрібною адресою і посигналівав. Почкавав кілька хвилин і посигналівав ще раз. Оскільки це був мій останній клієнт на сьогодні, я подумав, що можу просто поїхати, але замість того припаркував авто, підійшов до дверей і постукав. «Одну хвилину», — прозвучав слабкий голос літньої людини. Я почув, як щось важке тягнуть по підлозі.

Після тривалої паузи двері відчинилися, переді мною стояла маленька жіночка приблизно 90-річного віку. Вона була вбрана в сукню з ситцю і маленький капелюшок з вуаллю, наче у кіно про 1940-і роки.

Біля жінки на підлозі стояла невеличка нейлонова валіза. Помешкання виглядало так, наче в ньому ніхто не жив роками. Всі меблі були вкриті простирадлами. Не було ані годинників на стінах, ані дрібничок на згадку, ніяких

предметів на кухонному столі. У кутку стояла картонна коробка з фотографіями і скляними виробами.

«Чи не могли б ви віднести мою валізу до машини?» — запитала жінка. Я виніс валізу до авто і повернувся, аби допомогти жінці вийти. Вона взяла мене за руку і з моєю допомогою повільно пішла до тротуару.

Жінка багато разів дякувала мені за доброту. «Та нічого, — відповідав я. — Просто я намагаюсь поводитися з пасажерами так, як хотів би, щоб поводитися з моєю матір'ю».

«О, Ви такий хороший хлопчик», — промовила вона. Коли ми сіли в машину, вона назвала адресу і запитала: «Чи не могли б ми проїхати центром міста?»

«Це не найкоротший шлях», — швидко відповів я.

«Та нічого. Я не поспішаю. Я їду до хоспису».

Я глянув у дзеркало заднього виду. Її очі стали вологими. «У мене не залишилося нікого з родини, — вимовила вона тихо. — Лікар каже, що мені недовго залишилося».

Я вимкнув лічильник і запитав:

«Яким шляхом ви хотіли б поїхати?».

Наступні дві години ми їздили містом. Вона показала мені дім, де колись працювала ліфтовим диспетчером. Ми проїхали частиною міста, де вони з чоловіком жили після весілля. Вона попросила мене зупинитися навпроти будівлі меблевого салону, де колись була бальна зала, у якій вона танцювала ще дівчиною. Декілька разів вона просила пригальмувати біля певних будинків або на розі вулиць, а тоді сиділа мовчки і дивилась у темряву.

Щойно перший сонячний промінь визирнув з-за обрїю, вона раптом сказала: «Я втомилася. Давайте вже поїдемо туди».

Ми їхали у тиші за адресою, яку вона дала. Коли ми приїхали, я побачив довгу будівлю, схожу на пансіонат, дорога вела до вхідних дверей з великим навісом. Дві людини з персоналу підійшли до таксі тільки-но ми підїхали. Уважні й готові допомогти, вони пильно стежили за кожним її рухом. Виглядало так, що вони чекали на її приїзд.

Я відчинив багажник і відніс маленьку валізу до вхідних дверей. Жінку вже посадили у крісло-каталку.

«Що я маю заплатити?» — запитала вона і взяла до рук свою сумочку.

Я відповів: «Нічого».

«Вам треба заробляти на життя», — сказала вона.

«Є інші пасажери», — відповів я.

Не думаючи про це, я підійшов і обійняв її. Вона міцно обійняла мене навзаєм. «Ви подарували літній жінці хвилину радості, — сказала вона. — Дякую».

ВІП'ЯЄМО!!

Сердечно вітаємо з 70-річчям сестру
СУХАРЄВУ Любов
Миколаївну,
а брата

КАДИГРОВА Вадима
Геннадійовича

— з 60-річчям! Нехай Господня любов і Його благословення наповняють Ваші домівки! Щастя Вам і радості в Господі на довгі роки!!

Церква «Нове життя», служіння «Срібна осінь», редакція газети

Я потиснув її руку і вийшов у сирій ранок. За мною зачинилися двері. Цим звуком наче завершилось життя...

Я вже не брав пасажирів у ту зміну, а просто безцільно їхав, їхав... Того дня мені було важко розмовляти. Я думав про те, а що якби якийсь грубий водій віз ту жінку чи хтось втомлений наприкінці зміни; або я відмовився від того виклику, чи не став чекати і поїхав геть?

У мене промайнула думка, що я не зробив ще у своєму житті нічого важливішого.

Ми звикли думати, що наше життя обертається навколо важливих моментів. Але такі моменти інколи приходять до нас у контексті не очікувано прекрасних обставин, які іншим могли здатися незначущими.

ТВОЯ ВЕРА

«Вера от слышания, а слышание от Слова Божия» (Рим. 10:17)

Твой уровень ВЕРЫ определяет результат в твоей жизни.

Люди без Божьей ВЕРЫ — это несчастные люди без будущего!

Имейте ВЕРУ Божию (Мк. 11:23) — это высший уровень ВЕРЫ!

ВЕРА — это преодоление непреодолимых препятствий.

ВНИМАНИЕ: невозможное возможно сегодня по твоей ВЕРЕ!

Успех без Божьей ВЕРЫ приведет к поражению.

Твоя ВЕРА может аннулировать любой диагноз дьявола!

Имей крылья ВЕРЫ, которые накрывают горы твоих проблем!

Ключ к победе: нужно ВЕРИТЬ и говорить!

Мы имеем то, что говорим: это ЗАКОН ВЕРЫ!

Дело не в количестве ВЕРЫ, а в ее качестве.

Смотри на мир глазами ВЕРЫ!

Человек ВЕРЫ всегда оптимист!

Люди ВЕРЫ никогда не сдаются!

Радость — показатель твоей ВЕРЫ!

ЦЕРКОВЬ В ЦЕНТРЕ ВАШИНГТОНА СДЕЛАЛИ ПРОСТРАНСТВОМ ИСКУССТВА И КУЛЬТУРЫ

Бывшая церковь в Вашингтоне была преобразована в произведение искусства. Сегодня здание церкви «Техниколор» в столице страны трудно не заметить.

«Его хорошо видно с 395-го шоссе, по которому проезжает 175 тысяч автомобилей в день», — рассказывает смотритель здания Иэн Кэллендер. Вероятно, автомобилисты будут способствовать возрождению интереса к этой старой церкви, которая теперь стала настоящим произведением искусства, жемчужиной в центре Вашингтона.

Баптистская церковь «Friendship» уже не помещалась в часовне, построенной в 1886 году, а потому выставила здание на продажу и перебралась в новое здание неподалеку. Часовня долго пустовала, но потом «здание превратили в место для искусства и культуры», — рассказывает Иэн Кэллендер. — Теперь это очень большое пространство для разных занятий. Даже фортепьяно стало объектом современного искусства. Художник Алекс Брюер почти месяц расписывал это здание».

«Это трехмерное архитектурное сооружение. Я хотел

участка без какого-либо творческого сюжета или персонажа. Это не может предложить никакое другое пространство», — говорит Иэн Кэллендер.

Новое творческое содержание привлекает туристов, побуждая их заходить внутрь. В течение 131 года люди ходили в эту церковь, чтобы молиться и поклоняться Богу, а теперь они могут оценить этот объект как пространство искусства и культуры.

придать ему некое скульптурное качество, обернуть его в цвета и узоры», — рассказывает Алекс Брюер.

«И теперь на здании нет ни одного

МХН

ОГОЛОШЕННЯ

У літні місяці, починаючи з травня, **наша газета виходитиме двічі на місяць.** Сподіваємося, що через це вона не стане гіршою, а навпаки, і ви щоразу з цікавістю читатимете її. Надсилайте свої свідчення та роздуми, будьте нашими співавторами! Дякуємо за розуміння.

Продается дачный участок, 12 соток (недорого). Адрес: Броварской р-н, Киевской обл., с. Заворичи, садовое товарищество «Ватутинец». От ст. Заворичи (по Нежинской трассе) — 2 км. На участке — небольшая будка для ночлега, контейнер с инвентарем. Электричество не подведено, но мимо будки проходит линия электропередач. Воды нет, два колодца высохли. Есть плодовые деревья: груши, вишни, орех, кизил, черноплодная рябина, алыча.

Тел. 099-560-39-43, дом. 295-04-08, Галина Тихоновна.

Адреса редакції: Жуковського, 26, Київ, 03680. Тел. редакції: 257-96-11, e-mail: gazeta@newlife.kiev.ua, сайт: www.nlc.kiev.ua

Св-во про держ. реєстрацію КВ № 12028-899Р від 27.11.2006 р.

Над випуском працювали: Галина Курбатова, Ольга Демчук, Тамара Воловенко, Сергій Дедушев